

“Πρέπει να το καταλάβουμε -εμείς οι γέροι- πως δεν φταίνε τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας αν κάτι δεν πάει καλά με μας”

Φώναζε, θύμωνε και...«γούρλωνε» τα μάτια του χωρίς λόγο και αφορμή. Και εκείνες οι κακομοίρες στεκόντουσαν στο ένα τους πόδι για να μη του «χαλάσουν» το χατίρι!

Οι παραξενιές του ήταν σε βαθμό εκνευριστικό και δεν τον αναγνώριζα.

Νευριασμένος του τα έψαλα από την καλή και την ανάποδη και αφού άκουσε το δικό μου εξάψαλμο, κοιτάζοντάς με, έβαλε τα γέλια και με ρώτησε.

«Ρε φίλε, λες να είμαι ...στριμμένος»;

Ήθελα -αλήθεια σας λέγω- την ώρα εκείνη να τον ...πνίξω.

Όταν σε λίγες μέρες τον συνάντησα στη βόλτα του, ήταν ο ήρεμος, ο ευγενής και ο καλόκαρδος φίλος μου!

Του έψαλα μερικά ακόμη «φωνήεντα» στο να έχει καλή συμπεριφορά και του έδωσα να καταλάβει ότι εγώ ...«ΥΠΕΡΕΙΧΑ» εκείνου σε πολλά θέματα αγωγής και... λεπτότητας!

Σιγά όμως τα «αίματα» στους... εγωιστικούς συλλογισμούς μου. Επειδή καμιά απολύτως υπεροχή δεν είχα από εκείνον τον άνθρωπο στον οποίο εγώ «έκανα» τον καθηγητή και ιδιαίτερα στην «τέχνη» του ευγενούς λόγου.

Ήταν μια συρραφή ψεμάτων για να παρουσιαστώ με κάποιον τίτλο... «SER» και να γιατί.

Ύστερα από λίγες μέρες έπεσα και εγώ στο κρεβάτι με κάποιες ακεφίες συνοδευόμενες από πονοκεφάλους και άλλα τινά.

Θυσία η γυναίκα μου και ο μικρότερος μας άγαμος ακόμη γιος! Γιατροί και ...γιατροσόφια, φάρμακα και περιποιήσεις στην ημερησία διάταξη!

Σε στάση ...πελαργού, στο ένα τους πόδι βρισκόντουσαν τα αγαπημένα μου πρόσωπα, προκειμένου να νοιώθει καλά και ασφαλής ο «Αυτοκράτορας», ο «πάτερ φαμίλιας» στην παλαιά αυτοκρατορική του κλίνη, την οποία ο ίδιος ενέταξε στα «διατηρητέα» περιουσιακά του στοιχεία λόγω «...πολλαπλής χρήσεώς της» προ αμνημονευτών όμως χρόνων και επειδή τα -τότε- παλιά, καλά χρόνια, η κλίνη αυτή δεν ήταν μονάχα για έναν «βαρύ» γεροντικό ύπνο αλλά είχε και κάποιες στιγμές χαράς και ευχαρίστησης με το «γεροντικό» και αυτό σήμερα, έτερόν μου ήμισυ.

Παρά την περιποίηση, η ακεφιά μου συνεχιζόταν και άνευ λόγου και αιτίας η «προβοσκίδα» μου ήταν κατεβασμένη μέχρι σχεδόν το ...πάτωμα!

Δεν ήθελα καθόλου να μου μιλάνε και κάποια στιγμή «έπασα» τον εαυτό μου να έχει συμπεριφορά χειρότερη από εκείνη που είχε ο προ ημερών άρρωστος και ευγενής φίλος μου.

Χωρίς υπερβολή είχα γίνει «ανάποδος» και «στριμμέ-

νος», κυριολεκτικά ένα αντιπαθητικό γερόντιο!

Σε στιγμές «κρίσης συνειδήσεως» θυμήθηκα την κακή συμπεριφορά του φίλου μου και αισθάνθηκα πολύ άσχημα γιατί εγώ όχι μόνο δεν διέφερα από εκείνον αλλά ήμουν α τρις-χειρότερος.

Κούνησα πέρα-δώθε το πράγματι πλούσιο σε λευκά μαλλιά-αλλά «άδειο» από φαιά ουσία- κεφάλι μου και, ειλικρινά κάκισα τον εαυτό μου για τις όποιες ...αγριάδες μου.

Μετά την «κρίση συνειδήσεως» χωρίς δισταγμό συμφώνησα με τον εαυτό μου πως, για όλες τις παραξενιές των μεγάλων σε ηλικία ανθρώπων «φταίει» η ηλικία τους και ίσως η απέραντη -καμιά φορά- μοναξιά τους και ιδιαίτερα αν αυτά τα δυο συνοδεύονται και με τα όποια ακαθόριστα ή φανταστικά αίτια τα οποία προέρχονται από διάφορες καταστάσεις.

Δύσκολα τα γηρατειά και πολλές οι παραξενιές των.

Τι πρέπει εν προκειμένω να γίνει; Ας το διασκεδάσουμε λίγο.

Να πούμε στους δημογέροντες να κάθονται ...φρόνιμα, να μη φωνασκούν και να μη ...γρυλίζουν, για ασήμαντη αφορμή .

Θυμάμαι μικρός όταν έκανα αταξίες η μάνα μου εκεί στο χωριό με φοβέριζε πως θα με «πάρει» ο χωροφύλακας και εγώ από το φόβο μου κρυβόμουν στον αχυρώνα και ανάμεσα στα ζωάκια μας. Συνήθως όλα τα γεροντάκια κάπου εκεί στην «τρίτη τους... κλάση», αρχίζουν και παιδιακίζουν, γίνονται μικρά παιδιά.

Ως εκ τούτου χρειάζονται καμιά φοβέρα, αν όχι με χωροφύλακα τουλάχιστον με κανένα... «μπόγια» ή άλλη έστω ονομασία, όπως για παράδειγμα να τον λένε «οίκο ευηγρίας» ή απλά «σπίτι ...γαλήνης».

Το τελευταίο σαν καλύτερα να ακούγεται.

Γιατί πρέπει κάποτε να παραδεχτούν -να παραδεχτούμε- ότι με το πέρασμα των χρόνων και με το κύττωμα των ωμών, χωρίς να το καταλάβουμε γινόμαστε -«στριμμένα άντερα» και δεν φταίνε οι άλλοι αν «οι γέροι» έχουν τα πονάκια τους, τους όποιους ρευματισμούς και τις όποιες ...αλλοιώσεις στο καταπονημένο από τον πανδαμάτορα χρόνο, κορμί τους!

Αλλά να και η απάντηση των γερόντων:

Νέοι, είπατε τα «δκά» σας, ακούστε και τα «δκά» μας.

Η ζωή -απαντούν τα γεροντάκια- είναι ένας τροχός που γυρνά «ακατάπαυστα» και ως εκ τούτου πώς να το κάνουμε αγαπητέ μου συγγενή, φίλε ή καλέ μου αναγνώστη. Είτε το θέλεις είτε όχι -λένε οι γέροντες- «εκεί που είσαι ήμουν α' εδώ που είμαι θά 'ρθεις»!!!

Σεβάσου λοιπόν και τις παραξενιές μας! **]**